

		Referencia	43410
	Ciente	AYUNTAMIENTO BURJASSOT	
	Letrado	MARIA JOSE SANTA CRUZ AYO	2023/702120
	Procedimiento	354/22	LO CONTENCIOSO-ADMINISTRATIVO N° 9 DE VALENCIA
	Notificación	15/06/2023	Resolución 12/06/2023
JUZGADO DE LO CONTENCIOSO ADMINISTRATIVO N° 9 DE VALENCIA			

Procedimiento Abreviado [PAB] - 000354/2022

Demandante: [REDACTED]
Representación: IGNACIO ZABALLOS TORMO
Demandada: AYUNTAMIENTO DE BURJASSOT
Representación:

Tipo de Expediente Entidades Locales (Art. 8.1)
Materia: Responsabilidad patrimonial
Contra: Acto Administrativo

Ángel Ilario Pérez, magistrat, ha dictat, en nom del Rei, la següent

SENTÈNCIA 129/23

València, dilluns 12 de juny de 2023.

En el recurs contenciós-administratiu 354/22; seguit entre la senyora [REDACTED], part demandant, representada pel procurador Ignacio Zaballos Tormo i defensa per l'advocat Alberto López Such; l'Ajuntament de Burjassot, administració demandada, representat pel procurador Rafael Francisco Alario Mont i defés per l'advocada María José Santacruz Ayo. El recurs s'ha seguit pels tràmits del procediment abreujat i en matèria de responsabilitat patrimonial de l'administració.

ANTECEDENTS DE FET

PRIMER.- Peticions i al·legacions de la part demandant.

La persona demandant presenta recurs contenciós-administratiu en impugnació de la desestimació d'una reclamació per responsabilitat patrimonial presentada per ella en relació amb una caiguda que hauria tingut al carrer de Jorge Juan de Burjassot. Entén que la caiguda la va provocar l'estat defectuós del paviment de la vorera i, en conseqüència que l'administració demandada és responsable de la caiguda i reclama una indemnització de 4.385,09 euros, més interessos legals i costes processals.

SEGON.- Posició de l'administració demandada.

L'administració demandada s'oposa al recurs i en demana la desestimació. Al·lega que no està acreditada la causa de la caiguda i que la demandant, en qualsevol cas, podia haver vist i evitat el defecte que assenyala.

TERCER.- Prova.

S'ha proposat prova de documents, que s'ha admés i practicat íntegrament.

QUART.- Tramitació del recurs.

El recurs es va iniciar mitjançant escrit de demanda, presentat el 19 de setembre de 2022. A continuació, es va reclamar l'expedient administratiu i es va convocar la vista, que es va celebrar el passat 8 de juny. A l'acte van acudir totes les parts, que van exposar les seues respectives posicions i van proposar la prova. A continuació, el recurs es va declarar conclús per a dictar sentència.

FONAMENTS DE DRET

PRIMER.- Activitat administrativa impugnada.

El recurs se segueix en impugnació de la resolució adoptada el 13 de juny de 2022 per la Junta de Govern Local de l'Ajuntament de Burjassot en l'expedient 2020/6366S, que va desestimar la reclamació per responsabilitat patrimonial presentada per la demandant.

SEGON.- La responsabilitat patrimonial de l'administració. Principis generals.

La responsabilitat patrimonial de l'administració pels danys causats als particulars pel seu funcionament està proclamada en l'article 106.2 de la Constitució Espanyola i regulada en els articles 32 i següents de la Llei 39/2015, de Règim Jurídic del Sector Públic.

Els seus pressupostos bàsics han sigut establits per la jurisprudència i són els següents: un dany o perjudici real i efectiu, avaluable econòmicament i individualitzat en relació amb una persona o un grup de persones; que el dany siga imputable causalment a l'administració tant pel normal com per l'anormal funcionament d'un servei públic; absència de culpa exclusiva de la víctima i de força major; i que el lesionat no tinga el deure jurídic de suportar el dany per la seua pròpia conducta.

Aquests elements han de ser provats per la part que presenta la reclamació, de conformitat amb la regla general de la càrrega de la prova que estableix l'article 217 de la Llei d'enjudiciament civil.

A més a més, s'ha de tindre en compte que, segons ha determinat també la jurisprudència, "no es acorde con el referido principio de responsabilidad patrimonial objetiva su generalización más allá del principio de causalidad, aun de forma mediata, indirecta o concurrente, de manera que, para que exista aquella, es imprescindible la existencia de nexo causal entre la actuación de la Administración y el resultado lesivo o dañoso producido, y que la socialización de riesgos que justifica la responsabilidad objetiva de la Administración cuando actúa al servicio de los intereses generales no permite extender dicha responsabilidad hasta cubrir cualquier evento, lo que, en otras palabras, significa que la prestación por la Administración de un determinado servicio público y la titularidad por parte de aquella de la infraestructura material para su prestación no implica que el vigente sistema de responsabilidad patrimonial objetiva de las Administraciones Públicas convierta a éstas en aseguradoras universales de todos los riesgos con el fin de prevenir cualquier eventualidad desfavorable o dañosa para los administrados que pueda producirse con independencia del actuar administrativo, porque de lo contrario se transformaría aquél en un sistema providencialista no contemplado en nuestro ordenamiento jurídico."

TERCER.- La responsabilitat patrimonial de l'administració en un cas de caiguda en la via pública. Idea de "deambulació diligent".

Els principis que s'han exposat en el fonament de dret anterior tenen també una concreció més específica en els casos en què els danys es deuen a la caiguda d'un vianant en la via pública. Podem citar al respecte dues sentències de la Sala Contenciós-Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana (de 8 d'octubre de 2013 i de 29 de juny de

2011, ROJ STSJCV 4572/2013 i 4697/2011), que estableixen el següent, seguint una doctrina prèviament fixada pel Tribunal Suprem:

"1º) Cuando el obstáculo es un elemento ordinario y habitual de la vía pública, vinculado a un funcionamiento correcto del servicio público (bolardos o monolitos para evitar el aparcamiento, farolas, semáforos, bancos, papeleras, y demás mobiliario urbano, correctamente situados), y sin perjuicio de que incluso de este funcionamiento normal también puede derivar responsabilidad, lo normal es considerar que la relación causal se rompe por la falta de previsión del peatón ante ese obstáculo. En estos casos, la utilización normal de estos elementos en la vía pública, y la previsibilidad de los mismos determina a que cualquier golpe del peatón con ellos, les sea imputable al mismo, pues lo contrario supondría admitir que es posible, lógico y razonable que cuando se camina por la calle, se tropiece de forma habitual con ese mobiliario urbano.

2º) Ahora bien, cuando el golpe se produce no con este tipo de mobiliario urbano, sino con elementos impropios, o con parte de ese mobiliario urbano incorrectamente colocado, de manera que la existencia del mismo no es previsible ni esperable (losetas levantadas, alcantarillas destapadas, mobiliario urbano arrancado y desplazado de su lugar, etc.), se genera un riesgo para los viandantes no previsible ni justificado, y con el que por tanto estos no tienen por que contar. De manera que el golpe con estos por parte de un peatón, determina inicialmente la efectiva existencia de relación causal, que solo será modulada o llegará a desaparecer cuando se pruebe por quien lo alega la concurrencia de culpa o negligencia por parte del viandante. Modulación que puede llegar incluso a atribuir en exclusiva la culpa al peatón y no a la Administración a la que incumbe el cuidado de la calle, cuando sólo la falta de atención en el deambular, es la que explica la caída, desde el momento en que las propias circunstancias del lugar exigían a cualquier viandante que prestase la debida atención ante las irregularidades del terreno (SSTS de 20 febrero, 13, 29 y 12 julio 1999 y 20 julio 2000, 4 mayo 2006, 4 marzo 2009, entre otras muchas), en cuyo caso procede la exoneración de responsabilidad para la Administración, pese al carácter objetivo de la misma, cuando es la conducta del propio perjudicado la determinante del daño producido."

Haurem d'analitzar les circumstàncies del cas en relació amb aquesta doctrina.

QUART.- Manca de prova de la causa de la caiguda de la persona demandant: inexistència de responsabilitat patrimonial de l'administració.

La persona demandant al·lega que la seua caiguda va ser provocada pel defectuós estat del paviment del carrer pel qual caminava, però això no està acreditat. No hi ha cap prova directa de la causa de la caiguda, caiguda que ningú va presenciar, no hi ha intervenció de la Policia Local. A més a més, cal afegir que el desperfecte que la demandant denuncia com a causa del bac no està precisament a una zona de pas, sinó que delimita un escocell on hi ha un arbre de grans dimensions. Les fotografies presentades, tant en via administrativa com judicial, són eloqüents, qui xafa el punt on s'hauria produït el bac està caminant directament cap al tronc d'un arbre amb el qual hauria de xocar tot seguit. La trajectòria que hauria de portar la demandant per a poder haver caigut en eixe punt és il·lògica i tan sols caminant sense cap tipus de precaució es podria haver realitzat.

En definitiva, no queda acreditat el nexa causal entre la caiguda i l'actuació de l'administració demandada.

CINQUÉ.- Conclusió: desestimació del recurs.

Com a conseqüència del que s'ha exposat en els fonaments de dret anteriors, s'haurà de dictar la sentència prevista en les lletres 68.1.b), i 70.1 de la Llei Reguladora de la Jurisdicció Contenciosa-Administrativa (LJCA), desestimant el recurs contenciós-administratiu.

SISÉ.- Costes processals.

En aplicació de l'article 139 de la citada LJCA, les costes processals s'han d'imposar a la part demandant, amb el límit màxim de la tercera part de la quantia del recurs.

DECISIÓ

Per les raons exposades, he decidit:

- 1.- Desestimar íntegrament aquest recurs contenciós-administratiu.
- 2.- Imposar a la senyora [REDACTED] el pagament de les costes processals de l'Ajuntament de Burjassot, amb el límit màxim de la tercera part de la quantia del recurs.

MODE D'IMPUGNACIÓ: Segons l'article 81 i 86 de la Llei Reguladora de la Jurisdicció Contenciosa-administrativa, aquesta sentència no admet recurs.

Així ho decidisc, pronuncie i signe.

PUBLICACIÓ: La sentència ha sigut pronunciada en audiència pública pel magistrat que l'ha dictada. El Lletrat de l'Administració de Justícia en dóna fe.